

Bartus Rozi

Szintetikus élet

Jódpiros paraván választja el
Az igazit a hamisítványtól
Megállni nem lehet köztük nadrágfékkel
Az egyik vágyból készül, a másik márványból

Az idő kéri csupán számon tőlünk
Hogy ódzkodva vagy izgága módra
Csillogva vagy árnyfiguraként eltűnődünk
S teherként nehezedünk vállra meg csuklóra

Idegenné torzult szerencse gyanánt
Felelősségre vonható az összes mázli
Amulettek és kristálygömb egyaránt
Ezek mellett nem tudtál mást, csak hibázni

A tónál

Megfogalmazhatatlan rétegekhez
A szó nem megy közel
Nem fér hozzá
Homályos szimbólumok gyanánt
S pár jelkép értelmében
Túllátsz a horizonton
Egy mélyrepillantás alkalmán
Egy közös ponton
Csöndesen csorgó patak partján
Sietve árkon-bokron
Frissen zöldellő füvezet karján
Körbejársz az égbolton
Megmosolyogsz a csillagok arcán
Kigondolsz a holdon
Együttérzést mutatsz a föld sarkán
Átjutsz a mélyponton
Újjászületsz a szenvedély ajkán
Egy újralépett lábnyomon

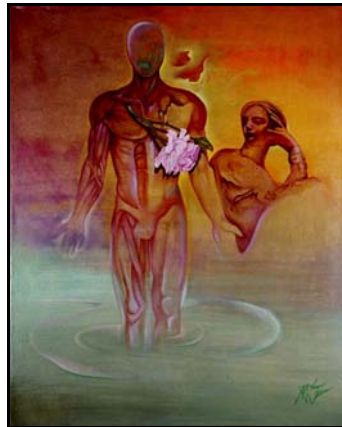
Az óceánok legalján
A folyó sodrásához evezve
A ráeszméléssel átölelve
Zuhogó hullámok másnapos talpán
Vagy a sivatagban ébredzve
Igazi éneket kutatnám
Csermely mellett
Tengernél, folyónál s a tónál

Hátha megtisztulunk

Időnként jó lenne harmat lenni
S a nehéz levelekről lesiklani
Vagy eltűnni, ha előjön a nap
És nem jönni vissza csak másnap

Időnként jó lenne vízcsepp lenni
S a hullámok közt elvegyülni
Vagy örülni, ha esik az eső
És remélni, hogy nem lát meg Ő

Mert sokszor olyan koszosak vagyunk
S csak várjuk, hátha megtisztulunk

Molnos Zoltán: A tóban

Ráduly János

Bajor Andor mint váratlan vendég

Ugyancsak Makfalván történt 1979 tavaszán.

A szerzői est vendégeinek egy része Fülöp Dénes magyartanár lakására vonult át. Bajor félmaréknyi gyógyszert vett be (bár előzőleg ivott), aztán lefeküdt. A többiek a szomszéd szobában „húzódtak” meg, poharazgattak.

Hajnali fél négy óra körül megnyílt az ajtó, s amolyan „váratlan” vendégként, pizsamában, megjelent Bajor. Így köszönt be: — Mi a jó Isten, ebben a házban csak nekem kell aludnom?

Marosi Barna és a népköltészet

Egy héttel az 1992-es őszi romániai választások előtt a kibédi művelődési otthonban képviselőjelölt-találkozó volt. Marosvásárhelyről — kiküldöttként — Marosi Barna író, riporter volt jelen. Bemutakozó beszédét azzal kezdte, hogy sok a mondanivalója, de nem kíván szólni Kibéd gazdag néprajzáról. Adott pillanatban mégis belemelegedett a helyi folklórkincs taglalásába, s engem a három legjelentősebb romániai magyar népköltészeti kutató közé sorolt. A fülébe sűgtam:

— Hja, ezt a kibédiek úgysem hiszik el.

Szőcs Kálmán és a népi őserő

1968. november 18-án Szőcs Kálmán a vendégem volt Kibéden. Előbb fölkerestük Bácsy Tibor nyugdíjas tanítót, költőt és festőt, akivel Kálmán elbeszélgetett. Utána a lakásomra „vonultunk”.

— Sakkozzunk — mondta Kálmán, miközben összekoccintottuk a pálinkás poharakat.

Mit ad Isten, az első sakkpartit fölényesen megnyertem. Kálmán megjegyezte:

— Látszik, hogy népköltéssel foglalkozol: valóságos népi őserővel hengereltél le a játszmában.

A második és harmadik parti már Kálmán győzelmét hozta.
